

Despre *poeme* și *spirit urban*

Ioana și Marius Enache au ales să dea o a doua viață unor locuri cu povești: o vilă istorică din Sinaia, *Poem-Boem*, și un apartament bucureștean care îmbină cosmopolitismul și tradiția, *R'Urban*. Te invităm în două „ambasade” turistice ale României, de care nu poți să nu te îndrăgostești.

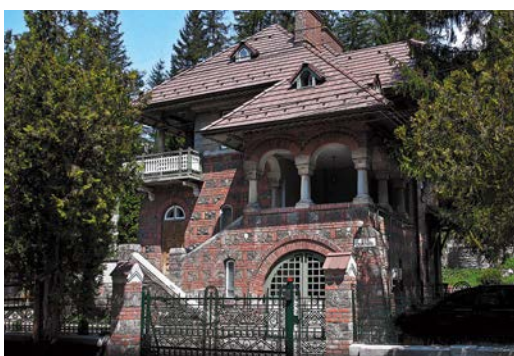
de *Diana-Florina Cosmin*

La întâlnirea noastră, într-o cafenea cochetă de lângă Ateneul Român, Ioana a venit cu un buchet adorabil de flori albe, numite „flori de gheață”, pe care mi l-a oferit împreună cu o mărturisire delicată: „La început nici nu știam cum se cheamă, dar de când le-am mirosit prima dată, sunt îndrăgostită de ele”. Aveam să aflu curând că Ioana se îndrăgostește rapid și iremediabil de locuri, experiențe, mirosuri și istorii, însă îndrăgostirea ei nu e nicidecum pasivă.

Este un om care visează și face, care simte și acționează instantaneu. Așa a transformat dragostea ei și a soțului pentru Provence într-o adorabilă grădină de ierburi provenșale în curtea casei, pasiunea pentru istorie într-o asociație menită să redescopere comorile uitate din Sinaia și iubirea pentru locuri cu povești în două destinații turistice care nu seamănă cu nimic altceva: *Poem-Boem* și *R'Urban*.

Prima, cu denumire romantic-poetică, este o vilă din 1925, așezată pe drumul spre Cumpătu, în Sinaia, și construită de celebrul arhitect interbelic Toma T. Socolescu, din dragoste pentru soția sa, Florica. Între cele două Războaie Mondiale, aristocrația vremii a ales Sinaia regală drept loc de petrecere a timpului liber, de unde și bogăția arhitecturală a micului orașel prahovean, care ascunde vile, conacuri și căsuțe create de marii arhitecți ai secolului trecut.

Vila veche de aproape o sută de ani, care urma să primească numele „*Poem-Boem*”, a apărut în viața familiei Enache cu circa opt ani în urmă, când soțul Ioanei, Marius – născut și crescut în Sinaia – a descoperit un anunț de vânzare. A sunat și a aflat că vila tocmai fusese cumpărată de altcineva, așa că s-a consolatat cu gândul că, pur și simplu, nu a fost să fie. „Bunicii lui Marius au pierdut casa copilăriei lui, așa că o casă în Sinaia era un lucru pe care și-l dorea foarte mult”, explică Ioana. Câteva luni mai târziu, primea

În restaurarea vilei Poem-Boem, soții Enache și-au dorit să recreeze viziunea inițială a arhitectului Toma T. Socolescu.

un alt telefon, prin care era anunțat că primul cumpărător se răzgândise, așa că vila care îi atrăsese atenția se afla din nou pe piață.

„M-a sunat și mi-a spus că are să-mi arate un loc special, așa că vine să mă ia de la serviciu”, își amintește Ioana, care lucrează într-o companie multinațională. „Nu mi-a spus, însă, că acel loc e tocmai în Sinaia”. Seara în care a dus-o să-i arate vila rămâne în memoria Ioanei drept o amintire aproape suprarrealistă: în timp ce ea se plimba prin încăperile cu tavan înalt, Marius redacta deja pe laptop contractul de vânzare-cumpărare, pentru a-l scoate pe loc la imprimantă cu care venise pregătit în portbagaj. Mai mult chiar, scosese de la bancă și avansul, pentru a fi sigur că bate palma pe loc cu proprietarul. „Partea amuzantă e că retrăsese banii, dar îi uitase acasă, așa că ne-am urcat în mașină, cu tot cu proprietar, și am venit în toiul nopții la București, ca să-i dăm avansul”, își amintește, râzând, Ioana. La momentul respectiv însă, recunoaște deschis că nu a prea zâmbit: având

deja un credit la bancă, achiziția vilei ar fi implicat un al doilea și, în consecință, o nouă povară financiară pentru familia lor. „Șase luni nu am vrut să aud de casă, s-o văd sau să știu nimic de ea”, recunoaște Ioana.

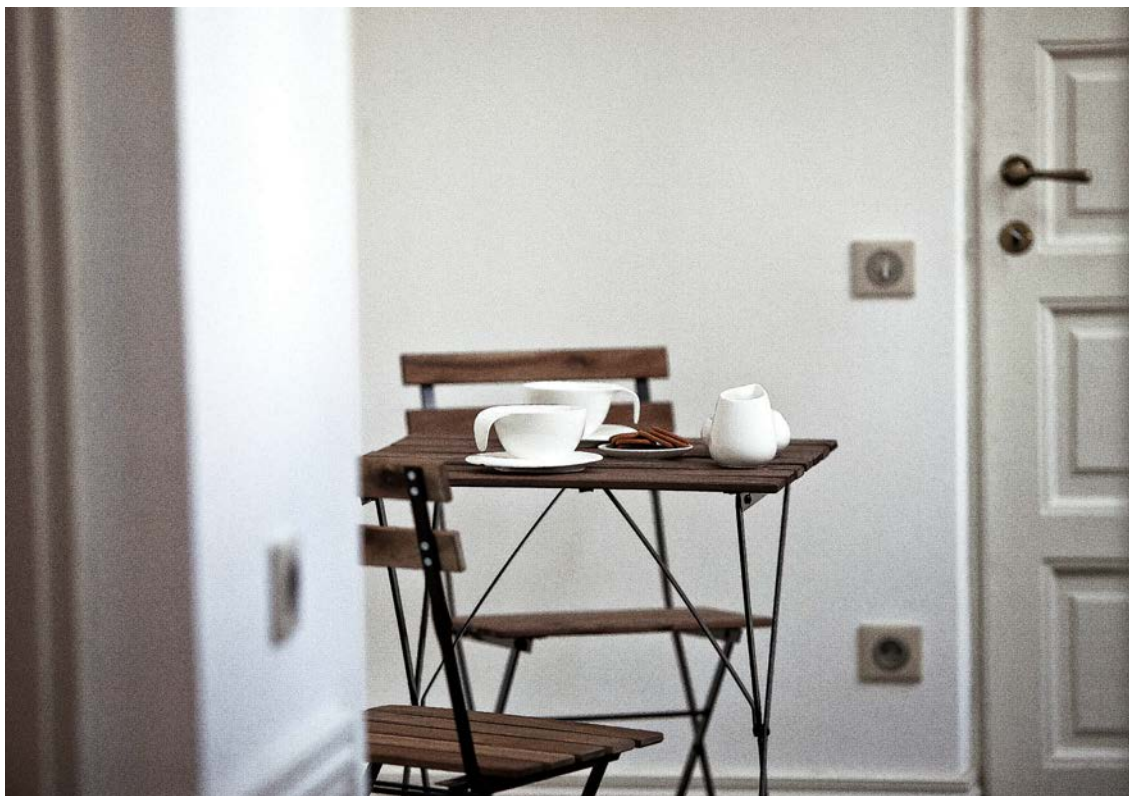
Încetul cu încetul, fiind siliți să facă naveta trei zile pe săptămână pentru a se ocupa de renovarea vilei, Ioana a prins drag de „Poem-Boem” (nume găsit de Marius), iar greutățile financiare au început să pălească în fața plăcerii de a redescoperi un mic monument arhitectonic, care merita o soartă mult mai bună decât cea de care avusese parte în perioada comunistă, când fusese recompartimentat pentru a găzdui mai multe apartamente. „Am început să-mi imaginez «cum ar fi dacă...» și cum ar putea ajunge să arate din nou acest loc absolut minunat”, își amintește Ioana.

Au căutat un arhitect mai în vârstă, familiarizat cu stilul epocii, dar și cu materialele de atunci, în încercarea de a readuce casa cât mai aproape de viziunea lui

Socolescu. Ca designer de interior, au apelat la Irina Solomon, care a știut să traducă în variantă tridimensională imaginea pe care Ioana o avea foarte clară în mintea ei. Când proiectul era aproape gata, au dat din întâmplare și peste niște planuri vechi ale casei, descoperind, spre fericirea lor, că varianta de compartimentare inițială semăna nespuse de tare cu modul în care regândiseră ei amenajarea. „Ne-am bucurat foarte mult că am putut intui ideea pe care a avut-o inițial arhitectul”, zâmbește ea.

În cei aproape trei ani de lucru la casă, au trecut pe rând de la agonie la extaz: de la descoperirea de apă în subsol și nevoia unui studiu hidro („20.000 de euro au intrat, efectiv, în pământ”, recunoaște ea) până la mici revelații, precum izvorășul cu apă curată captat în spatele casei de arhitectul Socolescu sau prietenii neașteptate legate cu meșterii care au renovat vila.

Ioana recunoaște, râzând cu poftă, că a stat ore-n șir cu ei, „la o farfurie de ciorbă”,

Apartamentul R'Urban este locul în care a copilărit Ioana și se află într-o zonă istorică a Bucureștiului.

explicându-le cum să-și gestioneze mai bine timpul și resursele. Atunci a înțeles că problema constructorilor români care nu se țin de cuvânt cu termenele-limită și care nu respectă niciodată devizele inițiale nu ține de rea-voință, ci și de o lipsă totală a abilităților de management. „Le-am explicat cum să-și urmărească cash-flow-ul, să-și calculeze realist costurile, astfel încât să știe clienții la ce să se aștepte, și să își aloce resursele eficient” își amintește ea. Răspunsul a venit sub forma unei mărturisiri făcute – tot la o farfurie de ciorbă – câteva luni mai târziu.

„Mi-au spus «Doamnă, să știți că nu v-am mai furat cu nimic la deviz, de multă vreme», își amintește Ioana, râzând, „«pentru că ați fost drăguță și ne-ați învățat multe lucruri»”.

O adevărată aventură a reprezentat-o găsirea decorațiunilor de interior care să se potrivească stilului casei și scotocitul pasionat prin anticariate. „Revelația numărul unu a fost că la anticariat nu-i ca la Ikea, unde te duci, te uiți, apoi te duci acasă și te mai gândești o săptămână

sau două”, povestește, plastic, Ioana. „Când vezi un obiect care-ți place într-un anticariat, trebuie să cumperi pe loc, fiindcă la a doua vizită nu-l mai găsești”. Fiecare obiect din „Poem-Boem” a fost ales de mâna ei și cele mai multe au istorii amuzante, precum candelabru de cristal din living, pe care l-a cumpărat de la un anticar și l-a transportat, învelit într-o pătură, în mașina ei, un minuscul Mini decaapotabil. „N-o să uit niciodată privirea vânzătorului, când a văzut cu ce vreau să-l transport”, râde Ioana. „Se uita uimit, când la mine, când la pătura în care învelise ditamai candelabru, când la mașină”.

Dacă în primele șase luni nu-și dorise să audă nimic despre „Poem Boem”, pasiunea Ioanei pentru micuța vilă interbelică a crescut atât de mult încât la un moment dat ajunsese să ascundă achizițiile vintage de ochii soțului. „Aveam prea multe obiecte, cu un fotoliu am dormit doi ani la capul patului, pentru că nu aveam unde să-l depozităm”, își amintește ea. „Așa că ajunsese să cumpăr diverse piese și să le ascund pe la prietene”. Și, chiar dacă inițial „Poem-Boem”

nu fusese gândită ca un loc de închiriat, după doi ani de la finalizarea proiectului soții Enache au realizat că nu petreceau decât maximum 5-6 weekenduri, respectiv două săptămâni pe an acolo. „Devenise cea mai scumpă vacanță a noastră”, recunoaște ea.

Pentru că în vacanțele lor de vară în Provence le plăcea să închirieze case sau apartamente cochete ale localnicilor, în regim „Home Away”, s-a gândit imediat să listeze „Poem-Boem” pe site-urile de profil din afară. Au lăsat totul intact, de la oale, veselă și o vastă arhivă muzicală până la colecții de reviste și filme, iar 90% dintre clienții lor din primii ani au fost străini dornici de locuri cu poveste. „Aveți o mare problemă”, a sunat-o la un moment dat pe Ioana un cuplu de polonezi. „Noi am venit să explorăm România timp de trei săptămâni și de o săptămână nu ne îndurăm să ieșim din casa dumneavoastră, pentru că e prea frumos totul”.

Ioana zâmbește când rememorează asemenea întâlniri și povești providențiale,

care i-au confirmat intuiția inițială: faptul că „Poem-Boem“ va atrage exact acea categorie de oameni capabilă să aprecieze și să înțeleagă strădania ei și a lui Marius. Pentru că în timpul aventurii de renovare a casei s-a reîndrăgostit de Sinaia, a decis să fondeze și o mică asociație, „Redescoperă Sinaia“, în parteneriat cu Muzeul Țăranului Român. În paralel cu lucrările de construcție, a bătut orașelul în lung și-n lat, pentru a putea compune un tur de două ore al celor mai vechi și spectaculoase case. Chiar lângă ei se află Muzeul George Enescu, un loc mic și

Pentru că arta țărănească autentică a cucerit chiar și casele boierești din secolul trecut, soții Enache și-au dorit un mix contemporan de urban și rural.

pe nedrept necunoscut, dar care beneficiază de *audio-guides* și recompune cu succes adevărata poveste a marelui muzician.

Ascultând-o pe Ioana povestind cu pasiune, (re)descoperi Sinaia cu alți ochi și afli o sumedenie de lucruri mărunte și fermecătoare, cum ar fi faptul că primul job de „director de hotel“ a apărut la Sinaia (și a aparținut valetului lui Cantacuzino, un om pedant, care a fondat Hotel Caraiman și „Casa Albă“, al doilea cel mai bun restaurant al țării, în epocă), că Iehudi Menuhin a stat la „Vila Carola“ în timpul în care a studiat cu Enescu, sau că există o diferență de terminologie între „sinaioți“ (cei născuți și crescuți în Sinaia) și „sinăieni“ (cei care veneau să muncească sau se stabileau aici în mod conjunctural).

Din bucuria faptului că oamenii care le trec pragul o dată revin de mai multe ori, cei doi s-au gândit să repete formula „Poem-Boem“ și în București, mai precis în apartamentul în care a copilărit Ioana, pe strada Spătarului, la câțiva pași de Muzeul Național Theodor

Pallady. Un loc special, creat de arhitectul Nameșcu la mijlocul secolului XX, și care beneficiază de o circularitate fantastică a spațiului. Înăuntrul, au păstrat absolut totul original, începând cu dalele vechi de marmură, care îi duc cu gândul la vechile apartamente pariziene. Și, pentru că arta țărănească adevărată a reușit să cucerească subtil casele boierești din secolul trecut, insinuându-se chiar și în sufletul aristocrației, cei doi au decis să reediteze acea cucerire în încăperile lor. Astfel, apartamentul din București este decorat într-un stil românesc autentic, de o ruralitate fermecătoare, transpusă însă într-un spațiu urban, cu deplin confort bucureștean. De la această îmbinare, au decis să-l boteze R'Urban: rural și urban, doi în unu. Cea mai mare satisfacție: „Când cineva ne spune că nu a stat niciodată într-un loc așa de frumos“, zâmbeste Ioana. „Cât de grozav e că, în loc să-i sunăm noi pe oaspeți să le mulțumim, ne sună ei pe noi ca să ne mulțumească?“. □